

αερόλογο τό, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἀέρας* καὶ *λόγος*, οὗ ὁ πληθ. τὰ *λόγια*.

Συνήθως κατὰ πληθ. *λόγια* τ' *ἀέρα*, λόγοι κενοί, αερολογίαι. Συνών. *αεροκουβέντα*, *αερολογία*.

αερολόγος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. αερολόος Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀήρ* καὶ τοῦ ρ. *λέγω*.

Ὁ λέγων λόγους κενούς, *λόγια* τ' *ἀέρα*.

αερολογῶ (I) λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *αερολόγος*.

Λέγω λόγους κενούς, *λόγια* τ' *ἀέρα*: *Αὐτὸς αερολογεῖ, μὴν τὸν ἀκούτε*.

αερολογῶ (II) Θήρ. Μέσ. αερολοῖζομαι Θήρ. αερολοῖζομαι Πελοπν. (Λακων.) ἀγερολοῖζομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀέρας* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ.

1) Μέσ. δροσίζομαι Πελοπν. (Λακων.) β) Ὑφίσταμαι ψύξιν. Συνών. *κρυολογῶ*. 2) Ἐνεργ. αερίζω, ἐκθέτω εἰς τὸν ἀέρα ἔνθ' ἄν.: *Ἀερολογῶ τὸ σπῖτι σὰν ἀνοίξω τὸ παράθυρο* Θήρ.

αερομέλι τό, Τήν.

Τὸ μεταγν. οὐσ. *αερόμελι*. Ὁ τοῦ τόνου καταβιβασμός κατὰ τὸ ἀπλοῦν *μέλι*.

Μελιτώδης οὐσία, προῖον τῆς νόσου μελιτώσεως, κολῶδες καὶ γλυκὺ ἔκκριμα τοῦ ἐπὶ φυτῶν παρασιτοῦντος ἐντόμου κόκκου τοῦ μαννοποιοῦ (*coccus manniparus*), ἄλλοτε σύνηθες καθαρκτικόν. Εἶναι τὸ «ἐκ τοῦ ἀέρος μέλι» τοῦ Θεοφρ. (Ἀποσπ. 199), τὸ *αερόμελι* ἢ *δροσόμελι* τοῦ Γαλην. (6,739 ἔκδ. CKühn) νομιζόμενον καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ σήμερον ὡς προῖον τοῦ ἀέρος. [**]

αερομέλιγγο τό, ἀμάρτ. αερομήλιγγο Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἀέρας* καὶ *μελίγγι*.

Οἶδημα τῆς ἐπιγλωττίδος: Φρ. *Κατεβάξω αερομήλιγγα*. [**]

αερόνι τό, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *airone*.

Τὸ πτηνὸν ἐρωδιὸς ὁ λευκὸς (*ardea alba*), ταχύπτερον. Συνών. *ψαροφάγος*. [**]

αεροπαίρνω Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀέρας* καὶ τοῦ ρ. *παίρνω*.

Τρελλαίνομαι, παραφρονῶ, ἥτοι *παίρνω* *ἀέρα* τὰ μυαλά μου. Πβ. *αερογεμίζω*.

αεροπιάνομαι ἀμάρτ. αεροπκιάν-νομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀέρας* καὶ τοῦ ρ. *πιάνομαι*, δι' ὃ *ιδ. πιάνω*.

Προσβάλλομαι ὑπὸ ψυχροῦ ρεύματος ἀέρος, ὥστε νὰ πάθῃ δυσκαμψίαν μέλος τι τοῦ σώματός μου: *Ἀεροπκίστηκα τὸ ἔν ἡμπορῶ νὰ πάρω τὸ δέριν μου μὲ πάνω μὲ κάτω (μὲ = μηδέ). Ἀεροπκίστην τὸ χτηνόν μου τὸ ἔτριψά το μὺλ-λαν τοῦ δοῖρου (μὺλ-λα δοῖρου = λίπος χοίρου).*

αεροπλάνο τό, κοιν. αερόπλανο σύνηθ. αερόπλανο Κρήτ. Παξ. Προπ. (Κύζ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ λογ. οὐσ. *αεροπλάνον*, ὃ ἐκ τοῦ Γαλλ. *aéroplane*.

Μηχανικὴ συσκευὴ ἱκανὴ νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα κοιν.: *Περνάει ἓνα αερόπλανο. Τί κρότο ποῦ κάνει τ' αερόπλανο, σὰν περνάη! κοιν. Ἐγυρίζανε ὅλη μέρα τ' αερόπλανα ἀποπάνω ἔπο τὰ σπῖτα μας* Παξ.

αεροπόρος ὁ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *αεροπόρος* = ὁ διὰ τοῦ ἀέρος πορευόμενος μεταπεσὼν εἰς χρῆσιν οὐσ.

1) Ὁ πορευόμενος διὰ τοῦ ἀέρος δι' αεροπλάνου, ὁ ὁδηγὼν αεροπλάνον: *Εἶναι καλὸς αεροπόρος αὐτὸς σύνηθ.*

2) Σκωπτικῶς ὁ μὴ ἔχων ἐπάγγελμά τι Ἀθῆν.

αεροπόταμος ὁ, Ἀθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἀέρας* καὶ *ποταμός*.

Βαθεῖα χαράδρα, διὰ τῆς ὁποίας διέρχεται ἰσχυρὸν ρεῦμα ἀέρος.

αερόπουλλο τό, (I) ἀμάρτ. αερόπ'λλο Τήν.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἀέρας* καὶ *πουλλί*.

Ἀεροπλάνο, ὃ *ιδ.*

***αερόπουλλο** τό, (II) αερόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *ἀέρας*.

Ἐλαφρὸς ἀήρ. Συνών. *αεράκι*, *αερούδι*.

αερόσκαλα ἡ, Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ. Ἐγκυκλοπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἀέρας* καὶ *σκάλα*.

1) Ἀποβάθρα τῆς παραλίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνασύρονται ὑδροπλάνα, ὑδρόσκαλα. 2) Ἡ ὅλη περιοχὴ ἢ περὶ τὴν ἀποβάθραν, ἢ χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἐπιβίβασιν ἐπιβατῶν ἐπὶ ὑδροπλάνων, ἀνεφοδιασμὸν αὐτῶν κτλ.

αερόστατο τό, λόγ. σύνηθ. αερόστατο Παξ. Χίος

Ἐκ τοῦ λογ. οὐσ. *αερόστατον*, ὃ ἐκ τοῦ Γαλλ. *aérostāt*.

1) Σφαιροειδὲς κοῖλον σῶμα, τὸ ὁποῖον πληρούμενον εἰδικοῦ ἀερίου καθίσταται ἐλαφρότερον τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ κινεῖται ἐν αὐτῷ λόγ. σύνηθ. 2) Ἀπομίμησις αεροστάτου ἐν μικρῷ σχήματι γινομένη ὑπὸ τῶν παιδῶν χάριν παιδιᾶς Ἀθῆν. Συνών. *μπαλόνη*.

αεροστροβιλίζω ἀμάρτ. αεροστροβιλίζω ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 37.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀέρας* καὶ τοῦ ρ. *στροβιλίζω*.

Στροβιλίζω εἰς τὸν ἀέρα: Ποίημ.

Ὅπως μὲ τὸ χινόπωρο ἔς τ' ἄφνυλλα δάση πέφτει δρολάπι κι ἀνεμόχινο κι αεροστροβιλίζει.

αεροτινάζω Ἡπ. αἰρουτ'νάζου Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀέρας* καὶ τοῦ ρ. *τινάζω*.

Τινάσσω εἰς τὸν ἀέρα: *Τὸδωσε τὸ μουλάρι μὰ καὶ τὸν αεροτίναξε. Συνών. αεροκουνῶ, ἀνεμοκουνῶ.*

